

SON
MIRAS

SON
MİRAS

ADRIENNE YOUNG

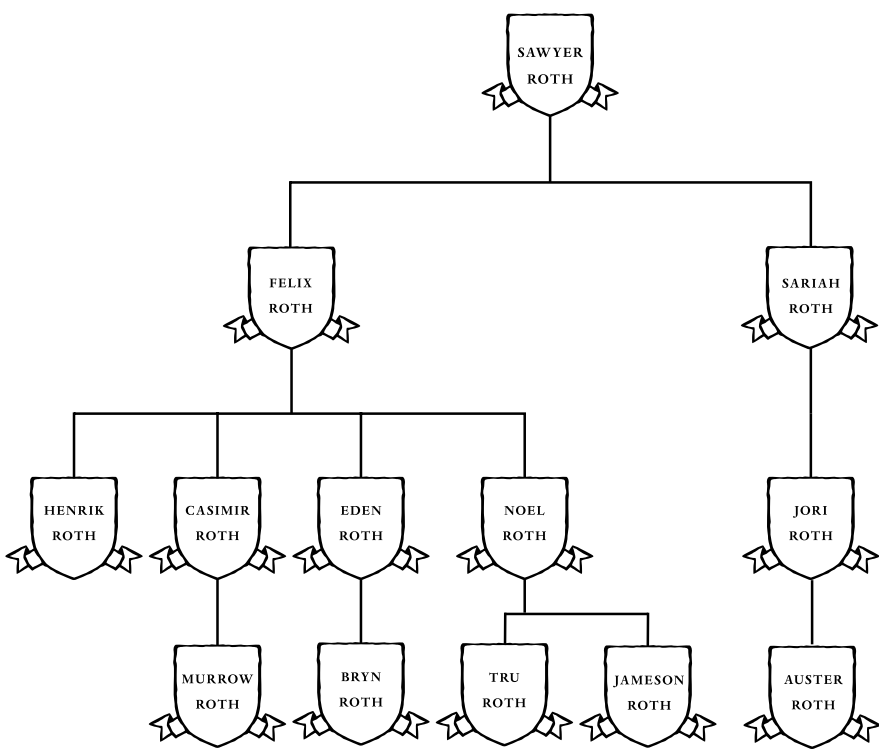
Çeviren
Kübra Tekneci

River'a

Kendi kaderini belirle

ROTH
SOY
AĞACI

BİR

Rıhtım bir hanımefendiye göre bir yer değildi. Eteklerimi toplayıp etek uçlarımın çoktan sırlıklam olduğunu fark ederken büyük teyzem Sariah'nın sözleri şiddetli yağmurun ritmiyle zihnimde yankılanıyordu. Onun gözetiminde geçirdiğim yıllar boyunca bana verdiği birçok nasihatten biriydi. Büyük teyzem birçok şey olabilirdi ama bir hanımefendi olmadığı kesindi.

Sağanaktan uzak durmaya çalışarak limanın girişinin altında durduğum yerde, basamaklardan aşağı ince bir su süzülüyordu.

Eteklerimi iyice kaldırıp bir kez daha sokağa baktım. Bastian şehri griydi, sivri çatıları yoğun, beyaz bir sisle çevriliydi. *Jasper*'la tam vaktinde gelmiştim ama dayımın ısrarına rağmen kimse beni karşılamaya gelmemişti.

Yanımdan hızla geçen bir grup adam beni tepeden tırnağa süzünce kenara çekildim. Sariah'nın bana giydirdiği gülünç elbise seyyar satıcılar, balıkçılar ve rıhtımı dolduran alım satımla meşgul mürettebatın arasında oldukça göze batıyordu. Fakat tüm hayatımı hiçbir yere ait olmadan geçirmiştim ve bu değişmek üzereydi.

Şiddetlenen rüzgâr yanaklarımı sızlattı ve sıkı sıkıya topladığım saçımdan birkaç tutamı uçuşturdu. Murrow gelene kadar bir balıkçı ağıyla sudan çıkarılmış gibi görünecektim. Eteklerim her geçen dakika ağırlaşıyordu.

Küfredip elimi cebimdeki mektuba uzattım. Beklenildiği gibi on sekizinci yaş günümün sabahı varmıştı. Üzerimde fırfırlı elbisemle çay fincanımı dökmeden tutmayı öğrendiğim çocukluk günlerimden beri mektuptan haberim vardı. Nimsmire'daki tüm anılarımda peşimi bırakmayan bir alametti.

On sekiz yaşına girdiğim günün sabahı, balkonun merdivenlerinden indiğimde onu kahvaltılık masasında açılmamış bir şekilde dururken buldum. Büyük teyzem gözlüğü burnunun ucunda, mektubun yanında oturmuş, sayısız işletmelerinin sabah raporlarını okuyordu. Sanki sıradan bir günmüş gibi. Sanki balmumuyla mühürlenmiş o zarf teslim edildiğinden beri soluduğumuz hava değişmemiş gibi.

Ama değişmişti.

Parşömenin yumuşak kenarlarını tutup onu cebimden çıkardım. Tekrar tekrar katlayıp açtığım yerleri aşınmıştı. Kelimeleri ezberlemiş olmama rağmen onları tekrar okudum.

Bryn,

Eve dönme vaktin geldi. Bastian'a gelmen için Nimsmire'dan kalkan Jasper'da sana bir yer ayırttım. Murrow seni limanda bekleyecek.

Henrik Roth

Bu bir davet ya da talep değildi. Dayım beni eve çağırıyordu; annemle babam öldükten sonra yaptığı anlaşmanın bir parçasıydı. Elyazısı neredeyse kusursuzdu, bembeyaz parşömenin üzerine simsiyah mürekkeple yazdığı kelimeleri hafif yana yatıktı. Fakat tüy kalem kelimelerin sonuna inceliksiz bir çizgi bırakmıştı. Hatta oldukça kabaydı.

Bu düşünce içimi ürpertti.

Dişlerimi sıkarak mektubu tekrar katlayıp pelerininim içine soktum. Beni Nimsmire'dan Bastian'a çağırmişti ama limana gelip bizzat karşılama nezaketini göstermemişti. Sariah'nın bana yeğeni hakkında anlattığı şeylere bakılırsa hiç şaşırtıcı değildi.

Karşıda sisin altına gizlenmiş, hatırlayamadığım büyükşehir, kayalık kıyı şeridi boyunca uzanıp tepelerde gözden kayboluyordu. Büyük teyzemin kollarında beni buradan götüren gemiye bindiğimden bu yana on dört sene geçmişti. Küçükken bana asla yalan söylemeyeceğine dair söz vermişti. Yıllar boyunca burada bıraktığımız aile hakkındaki sorularımı kararan bakışlarla yanıtlamıştı. Fakat verdiği yanıtlar beni genellikle o soruları sorduğuma pişman ederdi. Çünkü Nimsmire'daki en saygın aristokratlardan birinin yeğeni olmama rağmen, asla kurtulamayacağım bir şey vardı: İsmim.

Bryn *Roth*.

Bu konuda hiçbir zaman seçeneğim olmamıştı. Kahverengi gözlü olmam ya da her iki elimde de beş parmağımın olması kadar basit ve net bir gerçektir. Nimsmire'daki tüccar ailelerin kızları kendilerine birer eş bulurken ve kendi işlerini kurarken, ben dayımın mektubunu bekledim. Hayatım boyunca bir gün Bastian'a gideceğimi biliyordum. Hatta, Sariah'nın dikkatli gözlerinin önünden kaybolacağım ve yaşitlarımın kasvetli kaderinden kaçacağım o günü iple çekiyordum.

Ticarethanenin açılışını haber veren limanın çanı çaldı. Rotalarındaki bir sonraki liman şehrine doğru yola çıkmadan önce mallarını almak için tüccarlar çoktan uzun bir sıra oluşturmuşlardı. Birçoğu bana bakıp ayaklarımın dibindeki sandığı süzdüler. Sariah'nın benim için topladığı şeylerle —elbiseler, ayakkabılar ve mücevherlerle— doluydu. *Benim zırhım*, derdi. Bastian'da işe yarayacaksam bunlara ihtiyacım olacağını söylerdi. Ne de olsa bu yüzden buradaydım.

Sandiğa bakıp onu taşıyıp taşıyamayacağımı düşündüm. Bu

kahrolası ağır eteklerle onu taşımam imkânsızdı. Biri beni almaya gelmezse sandığı Aşağı Vale'a teslim etmesi için birini tutmam gerekecekti. Bunu yaparsam sandığı tekrar görme şansımın elbise-min eteklerindeki çamuru çıkarma şansıyla aynı olduğunu düşünüyordum. Bir an için bunun o kadar da kötü bir şey olmayabileceğini düşündüm.

“Uzun süredir görülmeyen Roth!” Soğuk rüzgârın taşıdığı sakin bir ses beni buldu. “Nihayet evine döndün.”

Eteklerimi bırakıp etrafımda dönerek onu bulana kadar sokaktaki yüzlere baktım. Üzerinde kaliteli bir yün palto olan genç bir adam bir ayağını diğerinin önüne doğru atmış, karşıdaki sokak lambası direğine yaslandığı yerden beni izliyordu. Saçının her iki tarafı kısa kesilmişti ama tepesinde bir öbek hâlinde koyu renk bukleleri vardı.

Genç adam çarpık bir şekilde sırtırken kaşlarını çattım. “Murrow?”

Kocaman gülümsedi. “Bryn.”

“Ne zamandır orada dikiliyorsun?” diye çıktım, sandığı bırakıp basamakları tırmanarak.

Keskin hatlı, yakışıklı bir yüzü vardı ama asıl dikkatimi çeken gözleriydi. Bir anda ışığı yansıtan solgun, gümüşü bir griydi. Başıyla beni selamlayıp direktten ayrıldı ve ellerini ceketinin ceplerine soktu.

“Yeterince uzun bir süredir.” Yavaşça bana doğru yürüdü, boyunun ne kadar uzun olduğunu ancak aramızda birkaç adım kalınca anladım. Karşımda dikilip başını eğerek yüzüme baktı. “Seni görmek güzel, kuzen.”

Ona dik dik baktım. “Henrik mektubunda beni bekleyeceğini yazmış.”

“Bekliyordum.”

Sariah bana Murrow'dan bahsetmişti. Bir serseri olduğunu söylemişti. Nismire'a gitmek için Bastian'dan ayrıldığında küçük bir oğlandı ama tüm soyağacı zihnime kazınmıştı, orada yaşayan

her isim hafızama damgalanmıştı. Bana göre Rothlara dair hikâyeler tüccarların ibret aldığı olağanüstü efsanelerden farksızdı.

“Sariah seninle gelmedi mi?” diye sordu dalgın bir şekilde cep saatine bakarak.

“Hayır.” Aslına bakılırsa Sariah benimle gelmeyi reddetmişti. Bastian’dan ayrılırken şehre bir daha adımını atmayacağına dair yemin etmişti ve bu tutmaya kararlı olduğu bir başka sözdü.

“Pekâlâ.” Murrow içini çekti. “Hadi gel.” Çenesiyle limanın girişine doğru işaret edip beni beklemeden rıhtımda ilerledi.

“Ama eşyalarım.” Arkamı döndüğümde, basamakların dibinde duran sandığın ortada olmadığını gördüm. Murrow’un başının diğerlerinin tepesinde yükselip alçaldığını görmek için sokağa göz gezdirdiğimde, önünde yürüyen iki adamın sandığımı kabaca omuzlarında taşıdıklarını gördüm.

“Bekle!” diye seslenip onlara yetişmek için acele ettim.

Ona yetişebileceğim kadar yavaşlayan Murrow şapkasını gözlerinin üzerine indirdi. Yağmur küçük elmaslar gibi koyu gri tüvidin üzerinde birikiyordu ve altın cep saatinin yeleşinden cebine uzanan zinciri parlıyordu. İlk bakışta Nimsmire’daki her genç erkek gibi şık giyimliydi ama ifadesinde bir haşinlik vardı.

Murrow yanımdan geçen bir adamı şapkasıyla selamlayınca, adam kaşlarını çatıp bir adım geri çekildi.

Murrow hoşuna gitmiş gibi güldü. “Gecikirsek hoşuna gitmez.”

“Kimin?” Şaşkınlıkla adama baktım.

“Henrik.” Murrow beni duraksatan bir kesinlikle ismini söyledi.

Dayım Henrik nesillerdir devam eden sahte değerli taş ticaretinin reisiydi. İşi büyük teyzemin erkek kardeşinden, babası Felix’ten devralmıştı. Anne babam ters giden bir ticari anlaşmada öldürülünce Sariah, Henrik’le bir anlaşma yapmıştı. Henrik büyük teyzemin, aile işinin tehlikelerinden uzakta, Nimsmire’da beni büyütmesine izin verirse, on sekizinci doğum günümde beni geri alabilecekti. Henrik anlaşmanın üzerine düşen kısmını yerine getirmişti. Şimdi sözünü tutma sırası büyük teyzemdeydi.

“Yolculuk nasıldı?” Murrow adımlarını hızlandırdı.

Bir su birikintisine dalıp kırmızı erik satan köhne bir el arabasından kaçarken eteklerimi kaldırdım. “İyiymi.”

Gemide sadece bir gece geçirmiş ve uyumamıştım, onun yerine parasını Henrik’in ödediği özel kamaranın penceresinden yıldızları seyretmiştim. Sariah’yı ve gitmeme izin vermeden önce beni kendisine doğru çekip yanağımı nasıl öptüğünü düşünmüştüm. Korkudan midemin kasılmasına sebep olan nadir bir şefkat gösterisiydi. Yumuşak teni soğuktu ve bir an için, “*Bu onu son görüşüm olabilir,*” diye içimden geçirmiştim. Yine de bir damla bile gözyaşı dökmeden yanından ayrılmıştım. Bana okuma-yazma ve tüm değerli taşların isimlerini öğretmesinin yanı sıra, Sariah nasıl davranmam gerektiğini de öğretmişti. Onun gözlerinde kaderini kabullenmeyi reddeden birinden daha uygunsuzu yoktu.

“Beni hatırlamıyorsun, değil mi?” dedi Murrow birdenbire yolun ortasında durarak.

Yüzüne bakıp gözlerimi gözlerine diktim. Hatırlamıyordum. Nimsmire’dan önceki günleri hatırladığımı sandığım anlar vardı. Gerçekçi bir rüyadan uyandığımda, hayal meyal tanıdığım görüntüler gözlerimin önünde dağılırlardı. Ama onlara doğru her uzandığımda elimden kaçar ve bir kez daha geçmişte kaybolurlardı.

“Hayır,” diye yanıtladım. “Sen beni hatırlıyor musun?”

Murrow anılarını inceliyormuş gibi gözlerini kıstı. “Belki.”

Başka bir söz söylemeden bir sonraki sokağa döndü. Dudaklarımdan yarı şaşkın bir kahkaha çıktıktan sonra onu takip ettim. Soylu gibi görünebilirdi fakat Murrow birlikte büyüdüğüm insanlardan farklı bir yaratıktı. Sinsi bir espri anlayışı vardı ve bunun içimi rahatlatması mı yoksa beni sinir etmesi mi gerektiğinden emin değildim.

İlerideki demir kemerli geçidin ötesine doğru onu takip ettim, sıra sıra dizili binaların arasında birbirlerine girmiş gibi görünen sokaklar vardı. Süzülen ışık çatıların üzerine bir parlaklık veriyor ve puslu pencerelerden yansıyor. Her tarafta kaldırımlar insan-

larla doluydu ve soğuk havaya yoğun bir deniz suyu ve pişmiş ekmeğin kokusu sinmişti.

Bakımlı bir anacaddesi ve küçük bir limanı olan ufak ve ilginç Nimsire'a hiç benzemiyordu. Bir saniyelik, bu şehri hatırlayabileceğim hissine kapıldım. Sanki öylece duran dört yaşındaki hâlimi ve elimden tutan Sariah'nın beni limana doğru çektiğini görebiliyordum. Ama zihnimde tutmaya çalıştığım görüntüyü oluşturan lifler bir kez daha yıpranıp çözüldüler.

Önümüzde, Bastian'ın bir kitap gibi gözler önüne serildiğini görünce dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Hikâyelerle dolu bir şehirdi. Ama hepsinin mutlu bir sonu yoktu.

İKİ

Ev, bir ev gibi değildi. En azından alışık olduğum türden bir ev değildi.

Murrow çatlak kaldırım taşlarıyla döşenmiş bir sokakta iki binanın arasına sıkıştırılmış dar tuğla katmanının önünde durdu. Yağmur nihayet durmuştu ama sokağa bakan bir dizi pencerenin tepesindeki çatının köşelerinden hâlâ damlalar süzülüyordu. İlk olarak büyük büyükbabam Sawyer Roth'un ikamet ettiği atalardan kalma bir evdi. Sariah'ya göre Rothlar hep bu evin çatısının altında yaşamışlardı ama Nismire'da büyüdüğüm malikâneye kıyasla burası bir ağıl sayılırdı.

Koyu renkli şehir evinin cephesine dikkatle bakarken eteklerimin içinde yumruklarımı sıktım. Pencerelerin birinde belli belirsizce kıvıldağan bir perde dikkatimi çekti. Fakat camın ardında sadece karanlık vardı.

Murrow cebinden bir anahtar çıkardı ve onu kilitte çevirirken anahtar tıkırdadı. Köşeyi döndüğümüzde sandığım basamakların yanında bekliyordu, pazarda birinin onu alıp götürmediğini görünce hayal kırıklığına uğrayıp kaşlarımı çatmıştım. İçindekiler

ayak bileğime dolanmış bir zincir gibiydi, oynamak için doğduğum rolden uzaklaşmama engel oluyorlardı.

Aşağı Vale'in işlek anacaddesinden uzakta kalan sokağın bu ucu boştu ve yerdeki çamurda ayak izleri yoktu. Bu taraftan çok fazla insanın geçmediği aşikârdı ve geçmeyeceklerdi de. Rothlarla işi olan kişiler güpegündüz bu kapıyı çalacak türde insanlar değillerdi.

Kapı sert bir gıcırtyla açıldı ve küçük, asık bir surat karanlıktan dışarı baktı. Murrow'u görünce oğlanın dudaklarında bir gülümseme belirdi ve kapıyı iyice açtı. Kaşlarımı çatarak onu baştan aşağı süzdüm. En fazla on yaşında olmalıydı fakat Murrow'unkine benzer ısmarlama bir ceket ve pantolon giymişti, oğlanınki gri yerine koyu mavi tüvitten dikilmişti. Beyaz gömleği bile tertemiz ve kırışksızdı.

"Bu o mu?" Çayla birlikte servis edilen, yenilmeyi bekleyen bir kekmişim gibi beni tepeden tırnağa süzdü.

"Evet," diye yanıtladı Murrow, içeri girerken oğlanın kusursuzca taranmış saçını karıştırdı.

Oğlan homurdanarak onu itti, basamakları çıkmadan önce duraksadım. Kapı açık dururken, ev ağzını açmış ve dilini dışarı çıkarmış bir canavara benziyordu.

"Geliyor musun?" Murrow yanıtlamı beklemeden loş holde gözden kayboldu.

Bir kez daha sokağa baktım. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum. Rothlar Aşağı Vale'in sıradan sakinleri değillerdi, onun sahipleriydiler. Şehrin bu kesiminde muhtemelen bu çatının altından daha güvenli bir yer yoktu. Öyleyse neden tehlikeli bir eşiği geçiyormuşum gibi hissediyordum?

İçeri girip tokasını açtığım pelerinin omuzlarımdan düşmesine izin verirken, oğlan kapıyı arkamdan kapattı.

"Adım Tru." Başparmaklarını pantolon askısına takıp ıslıl ıslıl gülümseyerek beni izledi. Gözlerindeki şakacı pırlıltı dışında minyatür bir adama benziyordu.

Tru. Aileye dair tuttuğum zihinsel kayıtların arasında ismi buldum. Dayım Noel'in büyük oğluydu. "Ben Bryn. Tanıştığımızı sevindim."

"Yapman gereken bir işin yok mu?" Murrow oğlana tek kaşını kaldırdı, daha rahat bir şekilde açık kalması için ceketinin düğmelerini çözdü.

Tru içini çektikten sonra topuklarının üzerinde dönüp istemeye istemeye üst kata çıktı. Basamaklar kıvrılarak yükseliyorlardı, oğlan duvarların ardından gelen ayak seslerinden başka bir şey bırakmadan gözden kayboldu.

Ev soğuktu, gözlerim girişte dolaşırken soğuk hassas tenime battı. Eski ahşap kaplamalar bir geminin kamarası gibi duvarlara uzanıyordu ama hol koyu kırmızı duvar kâğıdıyla kaplanmıştı. Tavan boyunca bazı köşelerde duvar kâğıdı rutubetten dalgalanıp kıvrılmıştı ve duvarlarda pirinç altlıkları acilen parlatılması gereken birkaç gaz lambası yanıyordu.

"Biliyor musun, aynısın," dedi Murrow birdenbire. Pelerinimi almak için elini uzattı.

Pelerinimi verirken yanaklarımın kızardığını hissettim. "Beni hatırlıyor musun?"

"Ah, seni hatırlıyorum." Yine çarpık bir şekilde gülümseyip pelerini duvardaki askılardan birine astı. "Huysuzluğunu da hatırlıyorum."

Kaşlarımı çattım. Sariah burada olsaydı, bana imalı bir bakış atardı. Huysuzluğum düzeltemediği birkaç pürüzümden biriymi.

Murrow'un onu tanımadığım şekilde beni hatırlamasından hoşlanmadım. Rothlarla ilgili hikâyeler dinleyerek büyümüştüm, peki onlar benim hakkımda ne tür hikâyeler duymuşlardı? Belki de hiç. Henrik'le çakışan işleri hakkında mecburi yazışmaları hariç büyük teyzem bu şehirden ayrıldığıımızdan beri aileyle görüşmemişti.

Nimsmire'daki malikânesi ve aile hissesini Bastian'dan yönetme becerisi erkek kardeşi Felix'in ona sağladığı bir ayrıcalıktı ama

Felix artık hayatta olmadığı için işler Henrik tarafından sürdürülüyordu. Anladığım kadarıyla Sariah herhangi bir konuda ona karşı çıkarak dayımın gazabını üzerine çekmek istemiyordu. Dayımın mektubu geldiğinde büyük teyzemin eşyalarımı tereddütsüzce toplamasının sebebi buydu. Sırf bu hareketi bile hayatım boyunca bana Rothlar hakkında anlattıklarından çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Murrow loş bir koridorda bana rehberlik etti, ufak tefek bir kadının kasap kütüğünün başında sert bir hamur yoğurduğu mutfağın önünden geçtik. Kadın bana bakarken soğuk tonlu altın rengi bukleleri gözlerine düştü ama Murrow durmayıp kapının önünden geçti. Onun peşinden köşeyi döndüm, siyaha boyalı, bronz saplı bir çift kapının önünde beni bekliyordu.

O âna kadar evin ne kadar sessiz olduğunu fark etmemiştim. Yaşanmış ya da duvarlarının arasında insanlar olan bir ev gibi gelmiyordu. Odalar yıllardır boşmuş, şömineler soğukmuş gibi huzursuzluk vericiydi. Murrow kapının koluna uzanınca iki parmağımı kolunun kıvrımına koyarak onu durdurdum.

“Nasıl biri?” diye sordum, sesimin temkinli olmaktan ziyade meraklı çıkmasına özen göstererek. Açıkçası, biraz dehşete düşmüştüm. Sebebinden emin değildim. Buraya davet edilmişim ama evin alışılmadık havası bana davetsiz bir misafirmişim gibi hissettiriyordu.

Murrow kapının kolunu bırakıp bana doğru döndü, yüksek bir pencereden süzülen ışık yüzünün sadece yarısını aydınlatıyordu. “Henrik mi?”

“Evet.”

Bir an için sorum karşısında neredeyse şüpheli göründü. Başını hafifçe eğdi ama dudakları bükülünce vereceği yanıtı düşündüğünü anladım. “O... ciddi biri. Becerikli. Zeki. Onun için sadakatten daha önemli bir şey yoktur.” Sözlerinde neredeyse içimi rahatlatan sakin bir dürüstlük vardı. Ama tekrar kapıya uzanınca duraksadı. “Ama Bryn?”

Yüzüne bakarken eteklerimi düzelttim. “Ne?”

Çenesindeki bir kas seğirdi. “Sakin, *sakin* onu sinirlendirme.”

Mideme bir taş düşerken kapı ardına kadar açıldı ve koridora taşan ateşin sıcaklığı tüylerimi diken diken edip etrafımı sardı. Aydınlatılmış şöminenin önüne yerleştirilmiş cilalı, ahşap bir masanın olduğu bir çalışma odasıydı. Masanın bir köşesine kullanılmamış parşömenler, diğerine bir tüy kalem ve mürekkep hokkası düzgünce dizilmişlerdi. Ortasında küçük, deri bir defter vardı.

Odanın kenarlarına pek ulaşmayan ışık, gürül gürül yanan ateş dışında her şeyi hafifçe karanlıkta bırakıyordu, şömine rafı purolar, sığırkuyruğu kutuları ve ıvır zıvırla doluydu. Ama içeri girerken bakışlarım arkamızdaki duvara kaydı. Kısa duvarda, yıldızlı çerçeveleriyle asılı portreler karmaşık bir takımıldız gibi bir araya toplanmışlardı. Aralarına en belirgin biçimde yerleştirilmiş olan hem evi hem de atölyesinde yürütülen işi kuran büyük büyükbamb Sawyer’ın tablosuydu. Solunda çocukları Felix ve Sariah’nın bir portresi vardı. Sariah’nın genç bir adamken denizde kaybolan tek çocuğu Jori’ninki hemen onların altındaydı. Ama o portrenin yanındaki yer boştu, duvarda sadece solgun renkli bir daire kalmıştı.

Şöminenin üzerinde asılı tablo benim için en tanıdık olandı. Üç genç adam ve bir genç kadın birlikte poz vermişlerdi, oğlanların en uzun boylusu diğerlerinin arkasında duruyordu. Onun Henrik olduğunu tahmin ettim. Diğerleri Casimir, Noel ve annem Eden olmalıydılar.

En büyükleri Henrik’ten sonra Casimir ve onun ardından üç erkek kardeşin en ufağı Noel geliyordu. Eden tek kızdı, üçüncü sırada doğmuştu.

O yüzlerin tanıdık gelen bir yanı vardı ama bunun onları tanıdığım için mi yoksa tanımak istediğim için mi olduğundan emin değildim. Anneme dair bildiğim her şeyi Sariah’nın ağzından duymuştum ve ondan sadece saygıyla fısıldayarak bahsetmişti. Oğlu Jori ölünce Sariah, Eden’a ısınmıştı ve annem öldüğünde çok

yakınlardı. Sariah bir keresinde bana bunun bir başka çocuğunu kaybetmek gibi olduğunu söylemişti.

Portrede Eden yeşil bir elbise giymişti ve kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Kolunun iç kısmındaki dövmeyi görünce bir adım yaklaştım. Birbirlerine dolanmış şekilde kuyruklarını yiyen iki yılan, ouroboros. Roth ailesinin her üyesinin taşıdığı dövmeydi. Sariah'nın bile. Tabloda yılan başlarından sadece biri görünüyordu, diğerini elbisesi gizlemişti.

Babamın bir portresi yoktu. Burada sadece doğrudan Sawyer'ın soyundan gelenlere yer vardı. Aynı şekilde bana, babamın soyadı yerine annemin soyadı verilmişti. Soyun hangi tarafının çocuğu olduğunuzun önemi yoktu, bu ailede doğan herkes bir Roth'du.

Çalışma odasının öteki tarafındaki kapı açılınca Murrow yanımda dikleşip boğazını temizledi. Bir anda rahat, gevşek tavrını bıraktı ve çenesini kaldırıp omuzlarını dikleştirdi. İmkânsız bir şekilde boyu daha uzun göründü.

Odanın öteki tarafında nerede görsem tanıyacağım bir adam kapının çerçevesinde durdu. Onu hatırladığım için değil, varlığı etrafımızı saran çalışma odasına hücum edip karanlık köşelerini kapkara bir mürekkep gibi doldurduğu için. Tarçın rengi saçlarını geriye doğru tarayıp kulaklarının arkasına sıkıştırmıştı, gür ve kıvrımlı bıyığı hariç yüzü temiz tıraşlıydı. Bana göz gezdirirken bakışları keskinleşti.

"Ceketin, Murrow." Ufak çalışma odası için sesi fazla yüksekti.

Murrow hemen ceketinin düğmelerine uzanıp onları ilikledi. "Özür dilerim." Boğazını temizledi.

Henrik'in kocaman ellerinde bir bez vardı, sağ parmaklarının eklemlerini görünce dikleştim. İyileşmekte olan kesiklerle kaplıydılar, teni kısa bir süre önce birinin yüzüne yumruk atmış gibi kırmızıydı.

Sessizce durup bir şey söylemesini bekledim. Diğerlerinden

nasıl söz isteyeceğimi biliyordum. Davranışlarımı onlara göre ayarlamam gerektiğini biliyordum. Fakat bu adamı okumak zordu.

İstirap içinde geçen birkaç dakikanın ardından bıyığının altında ufak bir gülümseme belirdi. Gözlerini aydınlatıp biçimlerini değiştirdi. “Bryn.” Dilinde ağırmış gibi söyledi ama şefkatten yoksun değildi.

Tuttuğum nefesimi verdim.

Ellerini sildikten sonra bezi masasına bıraktı ve taktığı deri önlüğü başının üzerinden çıkardı. Önlüğün altında tertemiz beyaz bir gömlek vardı ve cilalı ayakkabıları parlıyordu. Önlüğü Murrow’a uzattı ve Murrow öne çıkıp onu aldıktan sonra duvara astı.

“Burada olmana sevindim,” dedi Henrik, elimi sıkmak için uzanarak. Üçüncü parmağında Dar Boğaz’ı simgeleyen bir tüccar yüzüğü bana bakıyordu. Ortasına gösterişli yuvarlak bir kaplangözü taşı yerleştirilmişti.

Duruşundaki ani değişim karşısında şaşırıp Murrow’a baktım ama duvarın dibinde sessizce duruyordu. Henrik’in elini tutunca parmaklarıyla parmaklarımı örtüp onları sıktı. Elimi bırakmadı. “Ait olduğun yere döndün.”

Nihayet elimi bırakınca masasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Uzun zaman oldu.”

“Çok uzun zaman oldu,” diye doğruladım. Böyle bir karşılama için kuralların ne olduğundan emin değildim ve Henrik beklentilerine dair hiçbir ipucu vermiyordu.

“Teyzem nasıl?”

“İyi.” Sariah’nın ona sevgilerini yolladığını söylemedim çünkü yollamamıştı. İçimde Henrik’in buna şaşırmayacağına dair bir his vardı. Henrik ve Sariah en iyi ihtimalle birbirlerine tolerans gösteriyorlardı.

Henrik başıyla onayladı. “Bunu duyduğuma sevindim. Peki ya yolculuğun? *Jasper*’daki kamaran?”

“Güzeldi,” diye yanıtladım. “Her şeyi hallettiğin için teşekkür ederim. Minnettarım.”

Henrik merakla beni süzerken çalışma odasına yine sessizlik çöktü. Saçıma, elbiseme ve botlarıma baktı. Bileğimdeki ısıltılı bileziğe. “Murrow sana odanı gösterir. Çok yorgun olduğuna eminim. Ailenin geri kalanıyla bu akşam yemekte tanışırısın.”

Sözlerinde belli belirsiz bir emir vardı ama biraz rahatladım. Tekrar konuşmak için ağzımı açtığımda Murrow çoktan kapıyı açmaya yeltenmişti. Bakışlarım ikisinin arasında gidip gelirken Henrik’in bana nazik bir öneride bulunmadığını anladım. Çekilebileceğimi belirtiyordu.

Zoraki bir gülümseme takındım. “Nihayet tanışabildiğimize sevindim,” dedim.

Bunun üzerine Henrik kaskatı kesildi. “Sanırım sana öyle geliyor.”

Gülümsemem biraz düştü. Neyi kastettiğinden emin değildim. Belki de çocukluğumu bildiği için ona bir ilk buluşma gibi gelmiyordu. Ya da ona bir yabancı gibi gelmiyordum. Her halükârda tam olarak sinirli görünmüyordu ve bunu iyiye işaret olarak algıladım.

“Bu akşam görüşürüz,” dedi, masasında yaslandığı yerde doğrularak. Şömineye doğru dönüp küçük deri deftere uzandı ve ben de koridora çıkarken omzumun üzerinden onu izledim.

Odanın dışında bekleyen serin hava rahatlatıcıydı. Çalışma odasında gürül gürül yanan ateş yüzünden elbisemin içinde bunalmıştım.

“Bu taraftan.” Murrow, Tru’nun çıktığı merdivene doğru işaret etti.

Onu takip ettim, dönen merdiveni çıkarken her basamak ayaklarımızın altında gıcırdadı. Bir sonraki kata vardığımızda en üst kattaki yüksek pencereden biraz gün ışığı süzülüyordu. Dışarıda gri gökyüzü aydınlanıp açık maviye dönmüştü.

Murrow beni iki köşeden döndürdükten sonra kapalı bir kapının önünde durdu. Kapıyı açarken koridora daha fazla ışık sü-

züldü. Küçük odanın diğer tarafındaki tek pencerenin çatlağından içeri esinti giriyordu.

Murrow yatağın ucunda duran sandığın kapağına hafifçe vurdu. Biri kapının arkasındaki kancada asılı pelerinimle birlikte sandığı da yukarı taşımişti.

Odaya göz gezdirdim. Basit bir şifoniyer, bir yatak ve bir köşeye yaslı boy aynasının bir yanında yıkanma tası, diğer yanında sandalye vardı. Duvarlar yeşilin en soluk tonundaydı ama boya yer yer döküldüğü için alttaki beyaz alçı görünüyordu.

Sade ve mütevazıydı ama bir zamanlar bu odada biri yaşamış gibi bir havası vardı. Hoşuma gitmişti.

Nimsmire’da her zaman ıslıl ıslıl bir broşa yerleştirilmiş kaba kesimli bir taş gibi hissetmişim. Kenarlarım fazla sertti. Öfkem aniydi. Sariah beni güzel bir elbiseyle uyumlu bir çift ayakkabı gibi eşleştirilen seçkin tüccar ailelerinin kızlarından birine dönüştürmek için elinden geleni yapmıştı ama hiçbir zaman onlara sorunsuzca uyum sağlayamamışım. Hiçbir zaman bunu istememişim.

Bu açıdan Bastian kaderime daha uygundu. Maskaralıklar, şatafatlar ve diplomatik evliliklerden uzakta özgürlük için bir şanstı.

“Bu kimin odasıydı?” diye sordum, şifoniyerdeki kaplumbağa kabuğu tarağı süzerken. “Daha öncesini kastediyorum.”

Murrow’un ifadesi hafifçe değişti. “Artık burada olmayan birinin.” Koridora çıktı. “Evine hoş geldin.”

Beni yalnız bırakınca pencereye doğru üç adım atıp onu kapatmak için uzandım. Dışarıda güneş sisi buharlaştırırken Bastian’ın çatıları hâlâ yağmurdan parlıyordu. Ancak o zaman şehrin ne kadar büyük olduğunu anladım. Uzak tepelerde bir dalga gibi yuvarlanan binalar gözün görebildiği yere kadar kıyı boyunca uzanıyordu. Tüm dünyam olan ufak liman şehri Nimsmire buraya kıyasla küçük görünüyordu. Bu düşünce o pencerede bana kendimi minicik hissettirdi.

Pelerinimin yanına gidip elimi cebine soktum ve içinden iki zarf çıkardım. Birincisi Henrik’in mektubuydu. Hâlâ çok kırık

şıktı ama diğeri dümdüzdü, köşeleri keskindi. Gitmeden önce Sariah'nın bana verdiği mektuptu. Zarf mühürlüydü, balmumunda isim ve soyisminin baş harfleri *SR* vardı. Henüz onu okumaya cesaret edememiştim.

Şifoniyerin üst çekmecesini açıp onları içine attıktan sonra yatağa oturup botlarımı çıkardım. Bacaklarımı eteklerimin altında topladım ve onları göğsüme çekip sarılarak titredim. Bir mağarayı andıran evin sessizliği geri dönmüştü. Boş ve derindi.

Ait olduğun yere döndün. Henrik'in sesi zihnimde yankılandı.

Hiçbir yere ait olmamıştım. Ne Nimsire'a. Ne de Sariah'nın yanına. Fakat Aşağı Vale'in kasvetli ve unutulmuş bir ara sokağına sıkıştırılmış evin eşliğini geçerken beni bulan belli belirsiz bir fısıltı vardı. Yılan gibi kıvrılarak bana ulaşmıştı ve Murrow'un ağzından çıkan o ürkütücü kelimeyi tekrarlıyordu.

Ev.

ÜÇ

Ona yazmayacaktım. Henüz değil. Aşağı Vale'a vardığımdan beri geçen saatler içinde eşyalaramı gardıroba ve birkaç çekmeceye yerleştirdim. Mücevherlerimi masadaki küçük cam kutuya koydum ve boy aynasının önündeki döşemelerin üzerinde ileri geri yürümeye başladım. Uzaktaki suyun çöken karanlıkta kararmasını izleyerek pencerenin kenarında bir saat geçirdikten sonra, nihayet masaya oturup boş bir parşömen çıkardım.

Tüy kalemle karaladıklarım yarım düşünceler ve itiraflardan oluşan karmakarışık bir telaştı ama imzama atar atmaz onu yırtıp parçalarını mumun ateşinde yaktım.

Sariah benden bu kadar çabuk haber almayı bir zayıflık olarak görürdü. Hızlı mektubun altında yatan sebebi anlardı – belirsizlik, korku. En kötüsü de ona ihtiyacım olduğunu bilecek olmasıydı.

Sariah hiçbir zaman içten olmamıştı ve kaderimde onun yanından ayrılmak olduğu için böyle davrandığını düşünmüştüm. Ya da oğlunu ve annemi kaybetmenin acısı onu öylesine etkilemişti ki bana fazla düşkün olmasına izin vermemişti. Ama *Jasper'*ın gü-

vertesinde durup gemi limandan ayrılırken Sariah'nın rıhtımda giderek küçülmesini izlerken göğsümde bir sızı vardı. Sanki aramızdaki bağ nihayet kopmuştu. Hayatımda ilk kez sürükleniyordum.

Merdivenin tepesinde durup birbirine çarpan bardakların tınrıtısını ve aşağıdaki içi boş döşemelerde hareket eden botların sesini dinledim. Kahkaha işittim. Öğleden sonraki boşluğun aksine ev insanlarla doluydu. Bir an için zihnimin derinliklerindeki bir anıyı uyandırdığını sandım. Gazyağı lambasının ve sığırkuyruğu dumanının kokusu. Şöminenin altın rengi parıltısı ve kristalin ışıltısı.

Aşağı inerken eteklerim dar merdivenin duvarlarına değdi ve yemek odasının girişinin diğer tarafında duraksadım. Duvarlarda gölgeler hareket ediyordu ve tavanda asılı avizenin yansıttığı ışık dalgalar hâlinde dökülüyordu. Köhne bir ev için fazla güzel bir parçaydı.

En yumuşak ve düzgün gülümsememi takınıp açık kapıdan içeri girdim. Aile beni görünce sesler ânında kesildi ve parmaklarım belimde birbirlerine dolandı. Yedi çift göz saydım, hepsi ateşin ışığında parlıyordu. Aralarında sadece bir kadın vardı, ufak tefek ve koyu saçlıydı, kucığında bir çocuk oturuyordu. Gözlerini bana dikmeyen tek kişi oydu, dalgın bir şekilde küçük oğlanın saçını kuşağının arkasına itti.

"Ah." Henrik diğerlerinin arkasından çıkarken yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Ben ağır bakışların altında hareket kabiliyetimi yitirip donup kalırken, o ellerini çırparak bana doğru yürüdü. Yanımda yerini alıp kolunu omzuma dolarken kaskatı kesilmemeye çalıştım. Deri cilası ve baharat kokusu etrafımı sardı, Nimsmire'daki evime nadiyen uğrayan, belirgin bir şekilde erkeksi kokulardı.

"Bryn, seni dayılarınla tekrar tanıştırmak istiyorum." Murrow'un yanında duran adama işaret etti. Onun da omuzları dimdikti ama oğlu kadar uzun boylu değildi. Murrow'un gözlerinde hiç eksik olmayan bir neşe vardı. "Bu Casimir."

Adam dirseğinin içine soktuğu ellerinden birini kaldırıp sessizce selam verdi.

“Kuzenin Murrow’u tanıyorsun,” diye ekledi Henrik.

Murrow beni başıyla selamladı, gülmek üzereymiş gibi bir hâli olduğu için utandım. Muhtemelen içimde olduğum kadar dışarıdan da rahatsız görünüyordum.

“Bu Noel.” Henrik şöminenin öteki tarafındaki kısa boylu adama işaret etti. Daha genç ve yakışıklıydı, kocaman gözleri ve nazik bir ağız yapısı vardı. “O ve ailesi üçüncü kattaki dairede yaşıyorlar.”

“Merhaba,” dedi kısık bir sesle.

“Karısı Anthelia,” diye devam etti Henrik. “Oğulları Tru ve Jameson.”

Genç kadın nihayet bana baktı ama benimle göz göze gelir gelmez bakışlarını kaçırdı. O gün öğlen kapıyı açan genç oğlan, Tru, kadının arkasından başını çıkarıp yetişkin bir erkekmiş gibi şapkasını çıkararak selam verdi.

“Hepinizin Bryn’imizi karşılamamda bana eşlik edeceğinizden eminim.”

Bryn’imiz.

Kelime tüylerimi yine diken diken etti.

Henrik aniden sırtıma vurunca hafifçe öne savruldu, dengemi korumak için bir adım atmam gerekince odadakiler kahkaha attılar ve yüzüm kızardı. Tavırları, boş bakışları kadar kafa karıştırıcıydı. Beni gördükleri için mutlular mı yoksa beni bir tabağa koyup akşam yemeği niyetine yiyecekler mi anlayamıyordum.

“Pekâlâ.” Henrik masanın başına geçti ve neredeyse aynı anda herkes ateşten uzaklaşıp boş sandalyelerin arkasına dizildiler.

Kolumda bir el hissettim, başımı kaldırıp bakınca Murrow’un masada yanına oturmamı işaret ettiğini gördüm. Minnettardım. Bu insanların nezaketten haberi yoktu. Belirli bir düzenleri yoktu. Şık giyimli ve bakımlıydılar ama onlara dair bir şey, evcilleştirilmiş

vahşi hayvanlara benziyordu. Kesin olan tek şey Henrik'in diğerlerinin üzerinde liderliğe sahip olmasıydı.

Herkes durup sabırla beklerken karşımdaki sandalyeyi süzdüm. Boş olan tek sandalye oydu.

Masa kaliteli porselenler ve yemek takımları, kristal kadehler ve keten peçetelerle donatılmıştı. Ortada otlarla harmanlanmış patates ve pişirilmiş elmalarla süslenmiş kızarmış bir domuz vardı. Masanın iki ucunda duran koyu cam şişeler hariç benim için tanıdık bir manzaraydı. Çavdar viskisi. Hayatım boyunca doğru düzgün bir akşam yemeğinde çavdar viskisi servis edildiğini görmemiştim. Pis meyhaneciler ve suratsız tayfaların tercih ettiği bir içkiydi.

Henrik oturmak için sandalyesini geriye çekince, diğerleri de onu izleyip koreografisi yapılmış bir dans gibi yerlerine oturdular. Arkasında kalan şömine sağ tarafında duran, daha önce masasından gördüğüm küçük deri ciltli defteri aydınlatıyordu.

"O sandalye uzun zamandır boş," dedi Henrik, bana gülümseyerek.

O anda masadaki boş sandalyenin annemin yeri olduğunu anladım. Bu düşünce beni rahatsız etti ama çok geçmeden onu esaslı bir his izledi. Ne de olsa bu yüzden buradaydım. Annemin yerini almak için. Ailedeki yerimi edinmek için. Henrik'in Aşağı Vale ve loncalar arasındaki farkı kapatmasına yardım etmek için.

Murrow ekmek sepetini alıp bana uzattı. Ne yapmamı istediğinden emin değilmiş gibi ona bakınca gülmemek için kendini tutarak sepetten küçük bir ekmek alıp tabağıma koydu. "Masanın altına saklanacakmışsın gibi görünüyorsun," diye mırıldandı ve ekmek sepetini üzerimden öteki tarafımda oturan Noel'e uzattı.

"Özür dilerim." Gülümsemeye çalıştım, peçetemi kucağıma sererken diğer herkesin peçetelerinin tabaklarının yanında buruşuk bir şekilde durduğunu fark ettim.

Elbisemin yakasından boynuma doğru yayılan sıcaklık tenime battı. Nasıl davranacağımı, ne yapacağımı bilmiyordum. Murrow

ve Henrik dışında herkes her hareketimi izliyor ve birkaç lokmada bir bana yan gözle bakıyor gibi görünüyordu.

Evin bir yerinde bir kapı açılıp kapanınca, sanki biri dışarıdan eve girmiş gibi sıcak havada bir değişiklik hissettim. Ama kadehlerindeki çavdar viskisini tazeleyip yemeklerini kabaca keserken kimse bunu umursamış gibi görünmüyordu. Kapının girişinden bot sesleri duyuldu ve bir figür belirip tek kelime etmeden yemek odasına girdi. Masanın etrafında dolaşıp karşımdaki boş sandalyeyi bulurken gözlerim onu takip etti.

Genç bir adamdı, temiz, beyaz bir gömlek giymiş ve pantolon askısı takmıştı, koyu kaşları ve kopkoyu gözleri vardı. Pürüzsüz, solgun teni ve belirgin yüz hatlarıyla diğerlerinden tamamen farklı bir hamurdan yoğrulmuştu.

“Geciktin,” dedi Henrik, sesinde yoğun ve derin bir azarlama gizliydi. Gözlerini tabağından kaldırmadı bile ama odadaki hava soğudu.

“Özür dilerim,” diye karşılık verdi genç adam. Yerine oturdu, sırtı dimdik bir şekilde gözlerini tabağına dikti.

Genç adam çatalını alıp sessizce tabağına yiyecek alırken, Morrow kadehini doldurmak için masanın öteki tarafına uzandı. Ellerinin üzerinde gümüşü yara izlerini fark edince kadehimi daha sıkı tuttum. Parmakları ve eklemlerine dolanıp gömleğinin kolunun altında gözden kayboluyorlardı.

“Kabalık etme, Ezra,” dedi Henrik tekrar.

Çenesindeki kas seğirdikten sonra boğazını temizledi ve nihayet başını kaldırıp benimle göz göze geldi. Bakışları öylesine yoğundu ki bir anda tenimi sıcak bastığı için yutkundum.

Ezra. Bilmediğim bir isimdi.

“Tanıştığımıza sevindim.” Sözleri nazik ama içtenlikten uzaktı. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz gözlerini tekrar masaya çevirdi.

“Ben de tanıştığımıza sevindim,” dedim çatalımı bir parça elmaya batırırken. Onu incelerken çatalım tabağımın üzerinde gezindi.

Ezra'nın farklı bir yanı vardı ve bu kesinlikle yüz hatlarıyla sınırlı değildi. Sariah'dan onun adını duymadığıma emindim ama Murrow'la yaşıt gibi görünüyordu. Belki benden iki yaş büyüktü. Bu doğrusya ailenin soyundan gelmiyordu. Ama bu masada oturursa o hâlde bir şekilde aileden biri olarak kabul ediliyordu.

"Ezra bizim gümüştümüz," dedi Henrik, merakımı hissederek.

Ellerine baktım. Bu yaraları açıklıyordu. Demirci ocağındandı.

Henrik kızarmış domuzundan kocaman bir lokma daha alıp onu çiğnedikten sonra çatalını büyük bir gürültüyle tabağına koyunca masadaki herkes çatalını bırakıp başını kaldırdı. Diğer dayı-larım sandalyelerinde arkalarına yaslandılar ve bir şey bekliyorlar-mış gibi yeleklerinin cebinden küçük defterler çıkardılar.

Ben de onlara uydum, bıçağımı tabağımın kenarına düzgünce bırakıp ellerimi beceriksizce kucağımda birleştirdim.

Henrik defterini açıp işaretlerle dolu bir sayfayı buldu. Oturduğum yerden görebildiğim kadarıyla bir hesap defterine benzi-yordu.

"Casimir?" diye söze başlayıp tüy kalemini eline aldı.

Gergin bir sessizlik oldu ve başımı kaldırıncı birden fazla in-sanın bana baktığını gördüm. Her ne konuşacaklarsa benim duy-mamdan rahatsızdılar.

"Cass," dedi Henrik sabırsızca.

Casimir dirseklerini masaya koyup bana küçük bir bakış attık-tan sonra yanıt verdi. "Bu gece iş mi konuşacağız?"

"Her akşam aile yemeğinde bunu yapmıyor muyuz?" diye kar-şılık verdi Henrik, sinirini gizlemeye zahmet etmeden.

"Herhalde Bryne canını sıkmamızı istemez." Anthelia gülümse-di ama gülümsemesi dudaklarında kaskatıydı.

Aptal değildim. Eden'in kızı olmama rağmen masada yeni bir yüz olmasından herkesin memnun olmadığı aşikârdı. Onları suç-layamazdım. Onlar için bir yabancıydım.

Sessizlik yoğunlaştı ve odayı, etrafıma dolanıp beni sıkın bir stresle doldurdu. Sinirle yanağımın içini ısırdım.

Henrik tüy kalemini bırakıp sabırlı olmaya çalışıyormuş gibi bir ifadeyle bana doğru döndü. "Sıkıldın mı, Bryn?"

Yüzüm kıpkırmızı bir şekilde masaya göz gezdirirken dudaklarımı araladım. "Hayır."

"şimdi memnun musun?" Henrik hemen dikkatini Casimir'e çevirdi.

Casimir derin bir nefes vererek pes etti. Hesap defterini açıp parmağının ucuyla rakamları takip ederek onları okumasını izledim. "Drake'in çırağına kırk üç ve *Emerald*'ın dmencisine yüz on iki," diye yanıtladı Casimir.

Rüşvet olmalı, diye içimden geçirdim. Aile işi hassas bilgilere dayanırdı ve bu para gerektirirdi. Sariah da Nimsmire'da aynı şeyi yapıyor, dmencileri ispiyonlayan ya da diğer liman şehirlerinde neler olduğuna dair ona rapor veren tüccarlara rüşvet veriyordu. Hoş bir yanı yoktu, en ufak bir ilgi göstermemeye dikkat ederek gözlerimi şömineye diktim. Bu masada bu sohbeti dinlemememi isteyen çok fazla insan vardı ve beni fark etmeleri için onlara bir sebep vermeyecektim.

"Peki avdar viskisi?" diye mırıldandı Henrik.

" gün sonra *Alder*'le Dar Boğaz'dan on dört kasa gelecek."

"Hazır olacak mısınız?" Henrik başını kaldırdı.

Casimir başıyla onaylayarak karşılık verip defterini kapattı.

"Pekâlâ, ya sen Noel?"

"Görünüşe bakılırsa Tula'nın yeni bir gemisi var. *Serpent*. Rotasını Dar Boğaz'a doğru genişletmek için sözleşme yapacak bir tüccar arayacak. Simon'un onun ilgisini çekmeye çalışacağını tahmin ediyorum."

Henrik homurdandı. Tacirler rotalarını genişletip filolarına yeni gemiler kattıklarında, bu tüccarlar için yeni kapılar açardı. Fakat bu Henrik için uygun olmayan bir fırsattı. Parmağındaki yüzük ona Dar Boğaz'da ticaret yapmasına izin veriyordu ama İsimsiz Deniz'de ticaret yapamazdı.

"Neler öğreneceğimi görmek için bu gece meyhaneye gidece-

ğim,” dedi Noel. “O sözleşmeyi yapmak isteyen birçok tüccar olacaktır.”

Henrik defterinden gözlerini kaldırırken başını hafifçe eğdi. “Peki liman amirinin seyir defteri?”

“Şu anda kopyalanıyorlar. Yarın teslim edilmeye hazır olacaklar.”

Ailenin her üyesinin işte payı vardı; kasaya para koyan bir dolap ya da ticaret. Casimir’in yan işi çavdar viskisi ticaretiydi ve Noel’inkinin liman amiriyle bir ilgisi vardı. Sariah’nın söylediklerine göre annemin işi hiçbir zaman açılmayan bir çayeviye. Nims-mire’dan ayrılırken büyük teyzemin bana verdiği tek nasihat bir an önce kendi işimi kurmamdı. Eve ne kadar çabuk para getirirsem güvenlerini o kadar çabuk kazanabilirdim.

Henrik defterine bir dizi rakam daha karaladı. “Peki envanter, Ezra?”

Deri ciltli bir defter çıkarmayan tek kişi oydu, notlarından ziyade ezberinden yanıtladı. “Altı kasa bronz blok ve on bir fıçı sığırkuyruğu geliyor. Haftaya seçebileceğimiz ipekler ve birkaç değerli taş olacak. Bunun dışında her zamanki gibi.”

“Ne düşünüyorsun?” Henrik duraksadı.

Ezra bir süre düşündükten sonra yanıtladı. “Bence bronz.”

“Pekâlâ, bronz öyleyse,” dedi Henrik tekrar not alarak.

Masadakilerle tek tek konuşurken tabaklarımızdaki yiyecekler soğudu. Her biri gizemli raporlar verirken, Henrik özenle onları not aldı ve sorular sorup talimatlar verdi. Kulağa çoğunlukla gemi yükü ve tüccar malları gibi geliyordu, Henrik’in Bastian’da ticaret yapmasına izin veren yüzüğü olmasaydı birçoğuna sahip olamazlardı.

“Simon’ın daveti geldi mi?” Noel öne eğilip Henrik’i süzdü.

Yine o isim anılmıştı: Simon.

Hesap defterini sertçe kapatırken Henrik’in bıyıkları seğirdi. Noel her neden bahsediyorsa canını sıktığı belliydi. “Hayır.”

Masaya aniden sessizlik çöktü, Casimir ve Noel bakıştıktan

sonra çatallarını aldılar. Böylece iş sohbeti bitmiş oldu, herkes rahatlamış görünüyordu. Bu konu hakkında tek kelime edilmedi ve herkes yemeğini bitirdi, kadehlere doldurulan her çavdar viskisiyle birlikte biraz daha gevşediler. Ezra hariç herkes.

Gözlerini üzerimde her hissettiğimi sandığımda, onu tabağına bakarken buldum. Pek konuşmamıştı, Henrik ona soru sorduğunda kısaca yanıtlamıştı ama başka bir şey söylememişti.

Yemeğimi kurcaladım, akşam yemeğinin geri kalanı boyunca beni görmezden gelmelerine minnettardım. Henrik ailedeki yerimi almam için beni Bastian'a çağırmişti. Ama beni burada istemeyen kişilerin olabileceğini düşünmemiştim.

Sandalyelerin ayaklarının zeminde gıcırdaması gözlerimi kırıştırmama sebep oldu ve kafamı kaldırıncı Henrik'in ayakta olduğunu gördüm. Peçetesini masaya atar atmaz, Jameson annesinin kucağından kalkıp holde koştu. Diğerleri viski kadehlerini yanlarına alıp masadaki yerlerini terk ederek onu takip ettiler. Kendi viskimi doğru düzgün içmemiştim ama Murrow yine de onu tazelemişti.

"Tebrikler," dedi. "Tek bir yumruk bile savrulmadan ilk aile yemeğini atlattın." Kıs kıs güldü.

Neredeyse gülecektim, küçük kadehi kaldırıp bir yudum aldım. Suratımı ekşitip dudaklarımı büzüştürerek yutkundum. Çavdar viskisine alışmam zaman alacaktı.

Diğerleri mutfağı dolmuş ve daha önce gördüğüm ufak tefek kadının pastalarla dolu servis tabaklarını yerleştirdiği uzun tezgâhın etrafında toplanmışlardı. Çatal ya da tabak yoktu. Kekleri elleriyle tutuyorlar ve kahkahalar arasında onlardan ısırıklar alıp ağızları doluyken konuşuyorlardı. Gülümsememe engel olmadım. Lonca toplumu kadar nazik olmayabilirlerdi ama soğuk formaliteden de yoksunlardı.

Kapının girişinden onları izledim. Birbirleriyle belirli bir uyumları vardı, bunun bir aile içinde büyümekle gelen bir şey olduğunu düşündüm. Daha önce sahip olmadığım bir şeydi ve gü-

rültü ve nezaket yoksunluğunu rahatlatıcı buldum. Aralarında bir samimiyet vardı. Akşam yemeğinin tuhaflığına rağmen bu yabancı insanlara dair hoşlandığım bir şey olduğunu fark ettim.

Hepsi sohbeta dalınca hole geçip üst kata çıktım ve odamı buldum. İkinci kat esintili ve sessizdi; kapı mandalına uzanırken ayaklarımın dibinde ince bir ay ışığı fark ettim. Odamın bitişiğindeki kapı aralandı, ona doğru bir adım atıp kapıyı hafifçe itince karanlıkta beyaz parlamalar gördüm.

Neredeyse benimkiyle tıpatıp aynı olan bir başka yatak odasıydı. Yatak topluydu, gardırop kapalıydı ve aralık bırakılan pencereden içeri akşam havası süzülüyordu. Fakat asıl dikkatimi çeken küçük masanın üzerindeki duvardı. Rüzgârda uçuşan parşömen parçalarıyla kaplıydı. Her biri kargacık burgacık bir elyazısıyla doluydu. Altındaki masanın her yanını düzenli bir karışıklık içinde kitap ve kâğıt istifleri kaplıyordu.

Kapının yanındaki şifonyerde solgun ay taşından oyulmuş gibi görünen üç zar duruyordu. Birçok gece geç saatlere kadar büyük teyzemin salonunu dolduran yavan şans oyunu Üç Dul oynanırken kullanılan türden zarlardı.

Holde hafif bir gıcirtı duyunca arkamı döndüm ve Ezra'yı arkamda dururken bulunca nefesimi tuttum. O kadar yakındı ki elimi uzatsam ona dokunabilirdim. Yaralı ellerini ceplerine sokmuştu, gömleğinin üst düğmelerini açmıştı ve karanlıkta gözlerini kısarak bana bakıyordu. Merdivenden çıktığını duymamıştım bile.

“Odamdan uzak dur.” Tok sesi aramızdaki boşluğu doldurdu.

Ben tek kelime edemeden etrafımdan dolaştı ve kapının arkasında gözden kaybolurken kapı kilidi tıkırdadı. Çok geçmeden kapının altından süzülen gaz lambasının ışığı eteklerimin ucuna ulaştı.

Aptal değildim. Limanda o gemiden indiğimde, Rothlara katılmanın masada annemin sandalyesine oturmak kadar kolay olmayacağını biliyordum. Onlar için ailenin her şeyden önemli olduğu düşüncesine güveniyordum. Bir hata yapar ya da gözden düşer-

sem, beni yakalayacak olan ađ buydu. Fakat buraya ait olanlar ve olmayanlar arasına net bir çizgi çekilmişti. Onu geçebilmek için kan bağından fazlasına ihtiyacım vardı.

DÖRT

Odam deniz kokusuyla doluydu. Bastian'da geçecek sayısız sabahın ilkinde gözlerimi açıp nemli havayı ciğerlerimin derinliklerine çektim. Noel'in çocuklarının uyandığı üst kattan küçük ayak sesleri geliyordu ve pencerenin dışındaki kuşları izlerken odanın soğukluğu yorgana iyice sokulmama sebep oldu. Sabahın serinliğinde kuşların tüyleri kabarmıştı, solgun renkleri neredeyse sise karışıyordu.

Ezra'nın odasıyla ortak bir duvar paylaşıyordum ve gecenin geç saatlerinde parşömen hışırtısını ve ağır ayak seslerini duysam da, şu anda sadece sessizlik vardı. Uzakta şehrin üzerinde gün doğuyordu ve güneş döşemeleri boyayacak kadar yükselince kendimi yataktan kalkmaya zorladım.

Sandığım Sariah'nın hizmetkârları tarafından titizlikle toplanmıştı, bana hediye ettiği gümüş saç fırçası ve mücevherli tarağı da unutmamışlardı. Rahata aşırı düşkün olmaktan hiçbir zaman onun kadar hoşlanmamıştım ama bazen acınası bir şekilde onayını almak istediğimde, seveceğini bildiğim şekilde kendime çekidüzen verirdim. Bastianlı Rothlar arasında bu oyun saçma görü-

nüyordu. Fakat Henrik ve Sariah'nın benden istedikleri şey apaçık ortadaydı. Aralarında parlatılmış bir taş gibiydim ve dayım bunu değerlendirecekti.

Koyu mor, büzgülü bol etekli ve bilekte düğmelenen uzun kollu en sade elbisemi seçtim. Kumaş Sariah'nın genellikle giymemi istediği elbiselerden daha sıcak tutuyordu ve Aşağı Vale'ın sokaklarında bürümcük daha az dikkat çekerti. Nimsmire'in seçkinleri karşısında sergilenerek geçirdiğim on dört senenin ardından gözden kaybolma fikri hoşuma gitti.

Yanımda getirdiğim botlar sandığımdaki belki de en kullanışlı parçalardı. İnişli çıkışlı kaldırım taşlarına dayanacak ve ayaklarımı kuru tutacaklardı. Bağcıklarını bağladım, ipin simetrik olmasına dikkat ettim ve uçlarını ayak bileklerimin üzerinde bağladım. Ayağa kalkınca boy aynasının karşısında dönerek yansıyımama baktım. Neredeyse dün sokakta gördüğüm kızlara benziyordum. Neredeyse.

Merdivenden inerken havada yoğun bir taze pişmiş ekmek kokusu vardı. Yemek odası boştu ama mutfak hareketliydi ve sesler beni açık bir kapıya uzanan uzun koridora doğru çekti. Evin köşesinde kare şeklinde küçük bir oda vardı ve duvarlarını tamamen saran açık pencerelerinden içeri temiz hava giriyordu. Odanın ortasındaki yuvarlak masada Henrik, Casimir, Murrow ve Ezra oturuyorlardı. Ben belirince neredeyse aynı anda başlarını kaldırdılar.

"Kahvaltı saat *yedide*," dedi Henrik tersçe.

Yanaklarım kıpkırmızı oldu ve elbisemin yakasına uzanıp danteliyle oynadım. "Özür dilerim. Bilmiyordum."

Gözlerindeki sert bakış belirdiği kadar hızlı bir şekilde bir gülümsemeye dönüştü. "Artık biliyorsun." Elindeki ekmekle yanındaki boş sandalyeye işaret etti ve Murrow, beni teşvik edercesine başıyla onayladı.

Kibar bir toplulukta olsaydık içlerinden biri kalkıp benim için bir sandalye çekerti ama oturmaya devam ettiler. İşlerine yarayabilirdim ama onlar için değerli olmadığımı anladım. Bu düşünce

beni gerdiği kadar hoşuma da gitti. Bu evde kimse üzerime titremeyecekti.

“Saatin var mı?” diye sordu Henrik, çiğnemeye devam ederek.

Hâlâ benimle konuştuğunu anlamam biraz zaman aldı. “Hayır, yok.”

“Ona bir saat bulduğundan emin ol. Onu saatçiye götür,” dedi Henrik, homurdanarak karşılık veren Murrow’a. “Her şeyin düzgün ve zamanında olmasından hoşlanırsınız, Bryn. Aileyi ayakta tutan şey bu.”

“Elbette,” diye karşılık verip peçetemi dikkatle kucağıma serdim. Azarlanan bir çocuk gibi hissettim ama diğerleri bu serzenişten etkilenmemiş görünüyorlardı.

Masanın karşısında Casimir, yumurtasının akan sarısını ekmeğiyle tabağından silmekle meşguldü. Ama Ezra elinde tuttuğu dumani tüten çay fincanının üzerinden beni izliyordu. Fincanı narin kulpundan tutmuyordu. Aksine parmaklarını fincanına dolamıştı, onu dudaklarına yaklaştırıp sert bir yudum aldı.

Bakışlarımı aşağı çevirip tabağıma bir parça peynir koydum.

“O teslimatların öğleden önce yapılmasını istiyorum, Cass,” dedi Henrik.

“Yapılacak,” diye karşılık verdi Casimir.

“Bronz bu gece.”

Casimir başıyla onayladı.

Ezra’nın akşam yemeğinde bahsettiği bronzu kastedip etmediklerini merak ettim. Limana yaklaşan bir gemi envanterinden bahsediyor gibilerdi ve Ezra gemiden ne almaları gerektiğine dair öneride bulunuyordu.

Tekrar tekrar yaptıkları türden bir işti ve paranın akışını sağlıyordu. Aynı zamanda anne babamın ölümüne sebep olmuştu.

Casimir ağzını sildikten sonra peçetesini masaya bıraktı. Ayağa kalktı ve fincanını başına dikerken, mutfaktaki kadın elinde yeni demlenmiş bir demlik çayla içeri süzüldü.

Kadın, Casimir'e kaşlarını çattı. "Bekle bir dakika. Doğru düğün bir şey yemedin!"

Casimir fincanı küçük tabağına koyup kadına gülümsedi. İlk kez gülümsediğini görüyordum ve Murrow'a benziyordu. "Yeterince yedim. Limanda yapmam gereken işlerim var."

Kadın hoşnutsuzluğunu belirtir şekilde Henrik'e kaşlarını çattı, sanki ona katılmasını bekliyordu ama Henrik ona aldırmaııp çatalıyla tabağındaki yumurtayı böldü.

Cass odadan çıkarken kadın peşinden seslendi. "Mideni doldurmanın sana faydası olmaz, Cass!"

Casimir karşılık veremeyince kadın oflayarak demliğı masaya koydu.

"Sylvie, Bryn." Henrik ikimize de bakmadan konuştu. "Bryn, Sylvie."

Kadın ellerini beline koyup beni tepeden tırnağına süzdü. "Anlıyorum." Gülümsedi. "Bastian'a hoş geldin, tatlım. Bu yabancıların seni korkutmalarına izin verme." Ani ilgiden hiç hoşlanmamış görünen Ezra'ya imalı bir şekilde baktı.

"İzin vermem." Gülümsedim.

"Mesaj var mı?" diye homurdandı Henrik.

Sylvie başını iki yana salladı. "Yok."

Henrik'in çenesindeki bir kas seğırdikten sonra yemeğinden bir lokma daha aldı.

Sylvie odadan çıktı ve yemeğimi yerken bakışlarımı Henrik'ten Murrow'a çevirdim. Noel ve ailesi ortalıkta görünmedikleri için farklı bir saatte kahvaltı ettiklerini düşündüm. Ayak altında dolaşan çocuklar varken birçok evde böyle yapılırdı.

Her birkaç dakikada bir bakışlarını üzerimde hissetsem de Ezra'ya bakmaya cesaret edemedim. Sylvie ona şakayla karışık takılmıştı ama sözlerinde gerçeklik payı vardı. Bu evde bir denge vardı ve ne olduğuna dair bir fikir edinene kadar riske girmeyecektim.

"Ezra, bu gece meyhaneye gitmeni istiyorum," dedi Henrik, elinin tersiyle ağzını silerek.

“Meyhane mi?” Ezra fincanını masaya koydu.

“Aynen.”

Ezra dirseklerini masaya koyup kaşlarını çattı. “Bu gece seyir defterinin kopyalarını almam gerekiyor.”

“Hayır, gerekmiyor.” Henrik sandalyesine yaslandı. “Bunu Bryn yapacak.”

Murrow ve Ezra masanın üzerinden bakışırken bıçağım tabağımın üzerinde dondu.

“Ne?” Ezra’nın sesi dikkatliydi.

Ama Henrik bana baktı. “İşi yaparak öğrenmek gibisi yoktur. Sence de öyle değil mi?”

“O iş benim rotamın üzerinde. Her hafta.” Ezra’nın sesi gerildi ama Henrik fark ettiyse bile yansıtmadı.

Bakışlarım ikisinin arasında gidip geldi. Ezra’nın beni burada istemediği aşikârdı. Bunun iki sebebi olabilirdi. Ya ayaklarına basılmasını istemediği için aile işlerine karışmamı istemiyordu ya da bana güvenmiyordu. Belki de her ikisiydi.

“Ne işi?” diye sordum.

Henrik masaya yaslandı. “Dostumuz Holland itibarını yitirdikten sonra geride kalan küçük bir hediye. Her hafta liman amirinin kayıtlarının kopyalarını dağıtıyoruz ve Bastian’daki tüm pislikler onların birer kopyasını istiyor.”

Holland. Bu ismi tanıyordum. Sahte mücevher sattığı için yüzüğü elinden alınıp loncadaki yerinden edilmeden önce İsimsiz Deniz’deki en güçlü tüccar kadındı. Skandalın haberi Nimsimire’a kadar ulaşmıştı ve insanlar hâlâ bundan bahsediyorlardı.

“Eskiden beyanname kontrolü ondaydı. Artık biz kontrol ediyoruz.”

Aile işinin çok sayıda yasadışı yanından biriymiş bu ve her liman şehrinde böyle bir teşebbüs vardı. Biri daima liman amirini avucunun içinde tutardı ve haftalık özet beyanı kopyalarını para karşılığı satarlardı. Her nasılsa Holland itibarını yitirdiğinde, Henrik ticaretin kontrolünü elinde tutacak kadar şanslı olmuştu. Ezra’nın

o geminin envanterinde ne olduğunu bilmesinin sebebi muhtemelen buydu.

“Ödemeyi alıp özet beyanını teslim edeceksin, hepsi bu,” dedi Henrik. “Bryn bunun üstesinden gelebilir,” diye ekleyip Ezra’ya baktı.

Kendi aralarında tek kelime etmeden iletişim kurdular, yanım da oturan Murrow da sessizdi.

“Bryn?” Henrik bana baktı. “Ne dersin?”

Ezra beni baştan aşağı süzerken bakışları tenimde yakıcı bir iz bıraktı. Hayatım boyunca onun gibi erkeklerle uğraşmıştım. Onlar gibi oynamadığım sürece beni içlerine kabul etmeyecekti ve eğer bana karşı olursa buraya yapmak için geldiğim şeyi yapamazdım. “Bunu yapabilirim,” dedim.

Henrik’in gülümsemesi ağzının kenarını yukarı kaldırıp gözlerinin kenarlarındaki çizgileri belirginleştirdi. “Elbette yapabilirsin.”

Ezra kontrollü bir şekilde derin bir nefes verirken bakışlarını aşağı çevirdi, karşı çıkacağından emindim. Ama tam ağzını açmasını beklediğim anda, ayağa kalktı ve yeleğini düzeltip koyu gri ceketinin düğmelerini ilikledi.

Bir dakika sonra odadan çıktı, Henrik ve Murrow hiçbir şey söylemeden sessizce yemeklerini yediler. Henrik’in fincanı boşalınca o da kalktı. “Daha sık bir şey giy, Bryn. Olur mu?”

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. “Ne?”

“Saatçi,” dedi. “İlk izlenimler önemlidir.”

Sessiz bir itirazla dudaklarım aralandı ama tek kelime etmeden kapattım.

Sinirlenme, Bryn.

Büyük teyzemin bitmek bilmeyen azarı zihnimde öylesine yüksek sesle yankılandı ki sanki Sariah odada duruyordu.

Dişlerimi sıkarak elbiseme baktım. Sariah’nın aşırı titiz dikkatinden kaçmış olabilirdim ama anlaşılan onun gözetiminden çıkmak bana kendi giysilerimi seçme lüksünü vermeyecekti.

Henrik gider gitmez, Murrow onun sandalyesine geçip rahatladı.

“Benden hoşlanmıyor,” dedim Ezra’nın boş sandalyesine bir bakış atarak.

Murrow yarı gülerek kollarını göğsünde birleştirdi. “Üzerine alınma. Ezra kimseden hoşlanmaz.” Murrow’un hoşuma giden bir rahatlığı vardı ama altında neyin yattığını merak ettim. Çekici ve hazırcevaptı ama dayımın bakışları altında ilk doğrulan oydu.

“Henrik’i dinlemen en iyisi olur. Her şeyin sıkı bir programa bağlı kalmasından hoşlanır ve düzensizliğe tolerans göstermez.”

“Kahvaltı saatinden haberim yoktu,” diye homurdandım.

“Yerinde olsaydım, eskiden kuralların olmadığı yerde kurallar olabileceğini düşünmeye başladım. İşe o botlarla başlayabilirsiniz.”

Kaşlarımı çattım. “Botlarımın nesi var?”

“Çamurlular.”

Botlarıma bakabilmek için hafifçe eteklerimi kaldırdım. Önceki gün şehirde yürürken bulaşan çamur tabanında bir çizgi hâlinde kurumuştur.

“Akşam onları odanın önüne bırak. Temizlenmiş bir şekilde sabah seni bekliyor olurlar.”

Eteklerimi bırakıp ayağımı masanın altına sokarken biraz utandım. “Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

“Evet,” diye karşılık verdi. “Konuşmaya başlamalısın.”

“Konuşmak mı?”

“Sesin çıksın, aksi takdirde sana saygı göstermezler. Öyle sessizce oturursan ne düşündüğünü merak ederler. Bunu *istemezsin*.” Bana bakarken neşesi kayboldu. Bu gerçek bir uyarıydı. Ama sandığımdan daha dikkatli bir şekilde gözlemlendiğim hissine kapılmaktan hoşlanmadım.

“Teşekkür ederim,” dedim, peyniri yemekten vazgeçip çatal bıçağı bıraktım. Midem düğümlendi.

“Rica ederim.” Murrow peçetesini tabağına atıp içini çekerek ayağa kalktı. “Hadi gidelim.”

“Nereye?”

Gülümseyip bana göz kırptı. “Sana bir saat almaya.”

“Pekâlâ. Paramı almama izin ver.”

Murrow güldü. “Sen bir Roth’sun, Bryn. İhtiyacın olan her şeye sahibiz.”